

Kotoutuminen

Seisoin ja tuijotin ikkunasta Mannerheimintien aamuruuhkaa. On mieletön rähmäsa-de. (Niin minä kutsun rätäsadetta). Katson ulos. Mitä ihmettä täällä teen?

Saldo on 20 vuoden kielikurssi jossa en ole vielä kukaan oppinut objektin käyttöä. Koti on paikka jossa voi tuntea itsensä hyväksytyksi. Kotona. Vaikka tunnen juurtuneeni, ympäristö työntää pois. Nyt eletään tällaista päivää.

Koti voi olla myös mentaalinen paikka. Paikka jossa tulet hyväksytyksi, jossa kuu-lut valtavirtaan. Koska tulen kehitysmaasta tiedän, että minulla ei ole sitäkään. Ei ole paikkaa johon paeta. Kun kamppailee perusolemassaolostaan arkielämässä, eikä ole pakopaikka edes mielikuvituksessa, perusturvallisuuden tunne on koetuksella.

Jos projisoi kaiken hyvän vanhaan synnyinmaan kulttuuriin tekee hallaa rakenta-malla mielikuvituksellisen paratiisiin. Katkeruus aiheutuu siitä, että alkaa oikeasti se-koittaa unelmansa ja todellisuutta.

Juurtumiseen uuteen maahan ei auta muu kuin rakkaus. Sitä on etsittävä erilaisista elementeistä. Kotona olen karjalaisten väreissä, savolaisten puheissa ja lappalaisten ylpeydessä.

Sitten on elementtejä joita yritän kovasti integroida elämäni, tottua niihin jotta oppisin rakastamaan. Aina en onnistu. Mitä teet esimerkiksi jälle? Vaikka lähestyt sitä ystävällisesti, uuden kotimaan tavoin se selittää sinut. Ainoa mitä se antaa, on mustelmat, kipu ja pelko. Jos se lopulta avautuu se nielaisee sinua, hukuttaa.

Miten voisit rakastaa naapuriasi, joka ei katsoo silmiin vaan tiputtelee postiluu-kusta valituksia ruoantuoksuista? Miten oppisit rakastamaan ympäristöä kun yksikään työnantaja ei halua sitoutua sinuun? Miten rakastaa yhteiskuntaa, jossa olet hirviö tai pelle pelkästään olemassaolollasi? Miten rakastat puolisoasi joka ei opi kieltäsi? Miten luottaa, kun media tekee sinusta pelonlähteen ja sen jälkeen uskottelee, että suomalaiset ovat rehellisiä ja aidoin tuntemasi kansa?

Miten?

Ei se ole helppoa, mutta muuta tietä ei ole. Kun muutut osaksi ympäristöä muok-kaat sen uudelleen.

Kun kunnioitat ympäristöäsi opit kunnioittamaan itseäsi osana sitä. Opit vaatimaan rakkautta ja kunnioittamista itsellesi.

Siirtolaisten seuraava sukupolvi syntyy täällä ja oppii rakastamaan uutta kotimaa-taan. Silti suomalaiset hokevat: "olet erilainen". Ja vanhemmat huutavat: "et ole 'oikein oma' kun et tunne juuriasi." Uusi sukupolvi kärsii sekä "ulkona" että "sisällä". Meidän sukupolvemme itkee, että nuoret siirtolaiset ovat hukkaan menneet sukupolvi jos se ei tunne "aitoja juuriaan". Jos lapsemme tuntevat olevansa täällä kotona, se on juuri se aarre jota olemme koko ikäämme etsineet. Se "menetty aarre" (oma koti-maa) on hieno juttu muttei tarvitse syyllistää lapsiamme siitä, että he ovat oppineet viihtymään edes yhdessä paikassa.

Minuuteni on kotini ja se koostuu uudesta tavasta hahmottaa kaksi paikka. Kahta kotia. Tämä ei riitä, koska näiden kahden kesken on suuria ristiriitoja. Minulla on kol-mas paikka jonkinlainen yliminä, jossa sovitellaan näitä ristiriitoja. Välillä päätetään ot-taa toisesta kodista yksi piirre ja toisesta toinen, joskus tehdään pirtelöä.

Siirtolaisen koti on identiteetissä. Se on omenapuu johon on risteytetty orkideoi-ta. Se ei ole kovin tavallista. Se ei pärjää omenapuiden eikä orkideoiden missikisoissa. Välillä eri oksat katsovat toisiinsa ja hämmentyvät. Välillä risteyspaikka kipuu ja tu-lehtuu. Mutta se on hieno ja komea puu, kunhan muistatte päästää kanat kakkimaan juuriin.

Tukea ympäristöltä ja muusta lannoituksesta haaveillen,
UMAYYA ABU-HANNA

(Teksti on julkaistu aikaisemmin englanniksi, venäjäksi ja ruotsiksi Monitori-lehdessä 2000.)